Ч. 201 Середа 6 (19) вересня 1900. Рік X.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік	К.	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К.	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Приказ Цісаря до войска. — Перед виборами. — З полудневої Африки. — Події о Хіні).

Є. Вел. Цісар видав такий приказ в Яслі дня 16 вересня, звернений до міністра війни: З оправданою надією дожидав я маневрів, в котрих взяли участь войска I., VI., X. і XI. корпусу та великі відділи обох краєвих оборон, поділені на армії і поставлені під начальство випробованих командантів. Ті дуже значні части оружної сили показали не лиш свою военну вправу, що мене дуже вдоволило, але показали також сильну лучність і взаїмну приналежність до себе, стремлячу до високої цїли. То нове ствердженє знаменитого духа і непохитно вірних мені чувств войска і оборон краєвих стало для мого серця радостию, коли нинї в їх імени Є. Цїс. і Кор. Високість ґенерал-архикнязь Райнер в одушевляючих словах висказав мені глубоко відчуті желаня щастя і благословеня з нагоди недавного торжества 70-тих уродин. Правдиво символично стрітила мене та манїфестация по всїх так цїнних для мене, а попереджаючих єї инших, вказуючи оружну силу, як спільний зелїзний щит, котрий хоронить вітчину. Я певний спільности чувств цїлої оружної сили сухопутної, коли звідси, з поля маневрів, з найповнїйшим признанєм згадаю о нашій маринарції, котра все а тепер саме серед незвичайно тяжких условий в далекій всхідній Азиї держить високо з такою славою фляґу Австро-Угорщини. До глубини тронутий дякую горячо моїй цїлій оружній силї за єї непохитну вірність і пожертвованє для благородного званя і для моєї особи і з глубини серця желаю, аби всемогучість Бога благословила, нашим припорам і фляґам для добра улюбленої вітчини і Мого Дому, котрого гордість і слава почиває в союзі сполучаючім то, що злучили віки.

Нинї збирає ся під проводом дра Функе го конференция провідників клюбів лївиці, для наради над удержанєм солїдарности при нових виборах. Здаєть ся, що нарада скінчить ся на нїчім, бо таке получене сторонництв видає ся тепер неможливим. Імовірно зібрані ухвалять, щоби полишити кождому сторонництву вільну руку, а лиш тут і там буде заключений якийсь договор. Найбільше виступають против союзів антисеміти і німецке сторонництво народне. — В Празї відбули ся вчера перші чеські збори виборчі, на котрих промавляв др. Дик. Він заявив, що нові вибори повинні бути рішучою відповідию на поведенє правительства. Не треба вязати рук кандидатам і жадати від них обіцянки з гори, що будуть вести дальше обструкцию. Нинї неможливо провидїти, як уложать ся відносини в новім парляментї, тому честний представитель народу не може з гори нї до чого зобовязувати ся, нї присягати, що додержить такої або иншої тактики. Вибір тактики треба полишити нововибраним послам. Збори ухвалили вотум довіря для посла дра Дика і поручили новий єго вибір.

Як здаєть ся, війна Бурів з Анґлїйцями вже кінчить ся. Именно доносять з Льоренцо Маркез, що по виїздї Крюґера прибувають там безнастанно малі відділи Бурів, котрі отверто заявляють, що дальша борба не має цїли і просять о закінченє війни. Крюґерови не позволили португальскі власти на жаданє Анґлїї з нїким бачити ся і длятого поставили коло него сторожу. Навіть Шальк Бурґера не допущено до Крюґера і він мусів вернути до Трансвалю.

Times доносить з Пекіну, що російский посол Ґірс відложив свій виїзд на кілька днїв. Войска російскі одержали приказ, аби не приготовлювали ся дальше до перезимованя в Пекінї. Після гадки висших урядників нема сумніву, що від цїсаревої вийшов був свого часу приказ поубиваня всїх послів. Однако викрило цїлу річ передчасне убитє Кеттелера. — Як доносять до Köln. Ztg. з Льондона, іменувало хіньске правительство на третого повновластника до веденя переговорів також ґен. Юнлю. То іменоване викликало в Европі немиле враженє, бо Юнлю був одним з тих, що підпирали ворохобників, а навіть єго войска під єго проводом брали участь в нападах на посольства.

---

6)

ДВА АНҐЛЇЙЦЇ.

(З німецкого — Ернеста Райнгольда Яна.)

(Дальше).

Всї гості почали бити оплески. А аптикар встав, відкашляв, положив руку на груди і почав говорити. Єго бесїда зробила дуже миле враженє, гості цокнули ся склянками і піднесли оклик на здоровлє малого Віля, а Том випалив вправдї з доволї значними перервами три рази з замкової канони, що походила може ще з часів Рудольфа габсбурґского. За те вистріли були такі сильні, що аж ворони з криком зірвали ся з дахів замку, але найстарші між ними тїшили ся, бо після їх гадки вернули середні віки з своїми блаженними побоєвищами і пригадали їм вид трупів по таких вистрілах.

Успіх аптикаря не дав панні Кріппензецер довго спочивати. Зараз скоро лиш мр. Турнбель висказав зворушений подяку за промову і підніс тоаст за здоровлє всїх лїндеґских міщан, та на поезию, котра між ними так процвитає і скоро Том вистрілив ще раз трикратно з армати, задзвонила Аврора о свою склянку. Обем нашого оповіданя не дає можности подати єї промови в цїлости. Она вказала на незвичайно хороший примір, який дав мр. Турнбель своїм гіґієнїчним житєм і згадала також з великими похвалами о братаничу Турнбели, що гадаючи так само як стрий, підпирає єго змаганя в дуже успішний спосіб. В наслїдок строгого оминаня всїх отруйних річий, став він взірцем здорового, молодого чоловіка, і може числити на єї прихильність. Хоч не у всїх поглядах годить ся я з мр. Турнбелем, то однако єго мешканє уважає взірцевим новітним мешканєм девятнайцятого століття. На жаль не находить він всюди підпори, так, як би того можна надіяти ся. „Бо о скілько знаю — говорила панна Аврора сильним голосом — не зважає властитель одного промислового заведеня, що своїм димом наповняє наші легки, на великодушні наміри нашого добродїя і не хоче єму відпродати фабрики“. Она може лиш висказати бажанє, аби намір пана барона колись здїйстнив ся і щоби взагалї з доохрестних пречудних долин пощезали всї комини, всї машини, всї фабрики, так, щоби Швайцария була не лише огнищем і прибіжищем свободи, але й здоровля. „Проч з всїми коминами! Нехай жиє поворот до природи, цивілїзация на лїпших основах!“ — крикнула Аврора при кінци.

— Проч з коминами! — крикнув лїсничий.

— Чому той чоловік не стріляє по моїй промові? — спитала Аврора, показуючи на армату Тома.

— Боїть ся — відповів лїсничий — аби ви не удушили ся від диму.

Пан Фінк, що прислухував ся бесїдї Аврори з усьміхом, попросив господаря, аби вільно єму було відповісти кілька слів, на що очевидно пан Турнбель позволив. Фінк так сказав:

— До уродин панни Кріппензецер учено загально, що скількість зужитого мила єсть мірилом культури народів. Точнїйше означене року, коли та наука потерпіла смертельний удар, лишаю історикам. Але то правда, що нинї богато пань уміють мити ся без мила. Між тим і в фабриках мила єсть дещо, з чого би і ви, панно Кріппензецер, могли користати: іменно товщ і луг. Першого почав вже ваш песик, Мопперль, кождого дня уживати; тому я то поминаю. О лузї дам вам деяке понятє.

Всї сьміяли ся, навіть старий Турнбель.

— Ви би й не погадали, що можна при помочи лугу зробити! Найбруднїйші шиби найстарших будинків стають від него ясними як кришталь, ваші окуляри, панно Авроро, що в наслїдок довгого неуживаня, або надто довгого уживаня природного способу житя — того не знаю — стали трохи мутні, будуть також ясні; так, що сьвітло буде могло знов входити до вашої хорошої головки. Відвічні образи, котрих краски потемнїли, змиті лугом, радують знов наше око, хоч може лиш своєю пестротою.

— Починаю набирати великого поважаня перед лугом — замітила панна Елеонора Роґенгавзен.

— Я, хоч против того богато промавляє, єсьм великим приятелем старинностий — відповів на то пан Фінк. — І як такий кажу вам: нїчого лїпше не усуває дурні покости, лякири і краски, які злість і неприродність людий денеде поклала, як луг.

Панна Роґенгавзен притакнула головою, лїсничий крикнув: славно!

Новинки.

Львів дня 18 го вересня 1900.

— **Є. Е п. Намістник ґр. Лев Пініньский** повернув вчера з Ясла до Львова.

— **Новий доказ, що земля єсть кругла.** Найбільше переконуючим доказом круглости землї єсть то, що єї можна доокола обїхати, Ба, але з півночи на полудне, через оба бігуни землї, ще нїхто не обїхав. Єсть, що правда, і на то доказ, що земля єсть кругла і в напрямі з півночи на полудне, але той доказ не єсть того рода, щоби так дуже впадав в очи. Аж тепер відкрив один приватний італїяньский ученний новий доказ, а именно такий: Як звістно, на місяци видко темні плями, що виглядають як би лице. Отже коли дивити ся на місяць з північної півкулї землї, то видно лице просто, очи в горі, уста в долинї; коли же дивити ся з полудневої півкулї, з Арґентини, то видко місяць до гори ногами, очи в долинї, а уста в горі. То добачив один Італїянець, що недавно вернув з Арґентини і розповідав о тім своїм приятелям, котрі не хотїли єму вірити. Они спитали маляря портретиста Андрія Фосаті в Тосколяно, котрий у вільних хвилях займає ся також астрономією, чи то може бути, а той розваживши річ добре, признав рацию емігрантови. Щоби же зовсім бути певним річи, написав Фосаті лист до професора Скіяпареллї'го, директора звіздарнї в Міляні, і спитав его о его гадку. Скіяпареллї відповів, що спостережене єсть зовсім добре і вірне, але здає ся, що о тім нема згадки в ніяких астрономічних дїлах анї в описах природи, і що се єсть дійство новим відкритєм, новим доказом круглости землї.

— **Огонь**. У Ворохтї (пов. сокальского) вибухнув онгди великий огонь на обшарі двірскім і згоріли: велика стодола повна збіжа, парова машина, стайня, волівня, цїлий мертвий інвентар і кілька стирт збіжа і соломи. Займило ся від искри з льокомобілї. Шкода, мимо асекурациї, єсть величезна.

— **Із заздрости** допустив ся страшного злочину Італїянець Ґаетано Льонґо в Пастена, вернувши лише що з Америки. Він напав на двох мужчин, котрих уважав за любовників своєї жінки, і убив їх, а крім того убив ще пять осіб, що прибігли були тамтим двом на поміч ти зранив тяжко ще дві особи. Наконець пішов на кладовище і там сам собі відобрав житє.

— **Чума.** З Льондону доносять, що в Ґлесґо було вчера знов 5 случаїв занедужаня на чуму. Вість мов би чума появила ся в Амстердамі, єсть безосновна.

— **Убийниця мужчин.** В громадї Кісода на Угорщинї викрито злочин ще вперед трох літ, а котрого жертвою стало ся богато мужчин. Найздоровійші мужчини умирали нагло, мимо помочи лїкарской. Найдивнїйше було то, що умирали мужчини жонаті або такі, що мали якісь любовні зносини. Дійшло вже було до того, що люди могли вже наперед сказати, що сему або тому буде короткий вік. Нагла смерть мужчин звернула увагу жандармериї і та зачала слїдити, але не могла нїчого вислїдити, аж случай навів на слїд і викрив цїлий злочин. Якийсь Муядям посварив ся був з своєю любкою і в сварцї з нею відгрожував ся, що зробить донос на ню, що она отроїла свого мужа. Жандармерия довідала ся і донесла о тім висшим властям, а ті казали відкопати тїла всїх померших нагло мужчин. Тогди показало ся, що они всї були отроєні. Арештовано зараз богато жінок, а они признали ся, що потроїли своїх мужів. Отрую продавав їм і жінкам в других сїл якийсь Никола Батуз. Була то затроєна горівка. Доси відкопано 28 трупів і у всїх знайдено отрую. Відкопуванє трупів відбуває ся ще дальше.

— **Африканьский король в Парижи.** Столиця французска величає ся тим, що гостить тепер у себе не аби якого короля. Єго Милість короля з Мацїни. Аґібу, котрого королївство єсть над рікою Нїґром в Африцї. Він у себе дома то звичайний начальник племени, котрого рук а ще більше зубів боять ся его одноплеміннники; в Парижи авансував він на Єго Милість короля із столицї Бандіґара. Він має з собою також і мінїстра Гамаду-Салїфу, котрий коли єсть в Бандіґарі, має титул звістний загально в Европі під іменем паробка; в Парижи авансував паробок на екселенцию. Але найбільше уваги звертає на себе одна із чотирох жінок, які Аґібу привіз з собою, а із сорок, які лишив дома. Королева Фатмата єсть донькою одного з начальників племен, отже з рівно високого роду, єсть ще дуже молоденька і навіть мимо чорної своєї барви красна, бо черти лиця у неї майже зовсїм европейскі. Королева ходить в чоботах з холявами, в котрих її дуже трудно ходити, але именно длятого уважає ся то у неї дома за щось великопаньского. На пальцях має она так богато і тяжких перстенів, що не може пальцями рушати, бо єї болять, але й то також єсть ознакою єї достоїньства. А вже найбільше дивує всїх своїм строєм на голові. У волосю має тілько повплїтаних всїляких золотих і срібних монет, пацьорків, коралїв та всїляких лелїток і балаґулок, що ледви може їх двигати На то все убирає велику шовкову хустку, котру носить як би мантилю.

— **Пригода з помідоровим сосом.** У Відни розповідають собі тепер забавну історию о пригодї з помідоровим сосом, яка приключила ся одному з тамошних купців. Якось сими днями приходить п. Б. до дому і по цїлоденних трудах хоче відсьвіжити своє утомлене тїло та іде скупати ся. А купіль має таки дома у себе в малїй комнатцї, до котрої входить ся через кухню Пан Б. увійшов на потемки до тої комнати, повісив у себе сурдут на клинок і лише в сорочцї та штанах сїдає собі на лавочку під стїною, щоби здоймити черевики. Та ба, пан Б. не почув під собою твердої лавки, але впав нараз в щось мягкого і теплого, так, що нараз схопив ся як опарений і аж підскочив. А видко, що мусїв був таки добре підскочити, бо не впав на цементований поміст але знов в щось, що теплом полило ся ему по ногах та хлюпнуло аж поза колїна. Пан Б. наробив крику, на котрий жінка его вбігла зі сьвічкою, а побачивши, що стало ся, мало що не пустила сьвічки з рук і крикнула з розпуки: „Мої помідори!“ Аж тепер цїла история розяснила ся. Жінка пана Б. добра і запопадлива, а при тім і дуже ощадна господиня, наробила богато сосу помідорового, щоби сховати его на зиму, а що не мала его де вистудити, то поклала миски з сосом в комнатцї призначеній до купаня: кілька стояло на лавцї а кілька знов коло неї на земли. Через слуги вість о пригодї пана Б. з помідоровим сосом розійшла ся незадовго по цїлім містї, тим більше що єї підхопили газети. А що панї Б. єсть дуже ощадна господиня і уважає на то, щоби нїчо не змарнувало ся, то приятелї єї впрочім дуже гостинного дому постановили рішучо не їсти у паньства Б. помідорового сосу, бо годї прецї знати, де він бував.

Телеграми.

Відень 18 вересня. Князь Альберт саский, брат архикнягинеї Мариї Тереси, випав вчера з повозу так нещасливо, що до кількох годин помер.

— Очевидно не треба его неосторожно брати, бо він гризе! Мимоходом кажучи, пане Турнбель, він і десінфекционує. Отже коли моє званє підпомагає стремлене до повороту до природи, то як міг би я рішити ся, зменшити число фабрик мила хоч би лиш о одну? А ви, люба панї — тут обернув ся до панни Аврори — хочете недозволити нам виду старинних предметів, очищених від всякого бруду і нечистоти? — При тім подав паннї Аврорі руку. Але она не взяла єї, лиш відповіла:

— У великого поета Шиллєра стоять в однім місци слова: „Гадає як фабрикант мила“.

— Не потребуємо горячити ся — крикнув аптикар, що вже перебрав мірку. — Тут були би на місци слова: Многая лїта сьвятини здоровля, замкови Ліндеґ!

— Справдї — сказав старий Турнбель — тут в тім домі можна спокійно голову положити, не боячи ся страшного ворога, що чатує на наше здоровлє і житє.

На жаль, почав він по обідї з правдивим анґлійским упором знов говорити з паном Фінком о продажи фабрики, немов би о тій справі не було нїколи перед тим бесїди. Але тепер вже фабрикант стратив терпеливість. Він встав від стола, попращав ся дуже чемно з панею Турнбель і кивнув на дочку, аби ішла за ним. Валерия послухала вітця, але старала ся втихомирити его і не оказувати свого невдоволеня.

— Дай менї спокій! — крикнув розгніваний фабрикант — у мене дурень дурнем, коли бачу, ще не можна его вилїчити!

На нещастє мр. Турнбель чув і розумів ті слова.

Очевидно що панна Аврора скористала з нечемного відходу Фінка.

— Чи бачив хто коли таку неотесаність? — крикнула. — Насамперед їсть як вовк, а як вже наїв ся, говорить господареви грубости!

В той спосіб піддавала Анґлїйцеви вже й без того лютому, ще більше гнїву. Вскорі за Фінком відійшов і сьвященик промовивши кілька слів в оборонї фабриканта і закінчив словами:

— Не обожайте занадто отсеї статуї — при тім вказав на Гиґію. — Для мене змия змиєю, що лестить ся, а відтак хитро омотає чоловіка. Кожда пересада небезпечна, а доведена до послїдної границї стає шкідна.

Сьвященик був пророком, бо між тим як старий Турнбель проводив его до воріт і подвіря, приступив Саммі скоро до Роберта і шепнув ему до уха: — Єсть скажений пес! Рівночасно появив ся др. Фарренкамп.

Підпитий аптикар крикнув в тій хвили:

— Сьвященик і фабрикант пішли; тепер може бути весело! Несїм Гиґію в торжественнім походї через парк!

Елеонора, сьмілїйша в наслїдок неприсутности панни Валериї, увила з лаврового листя вінець і вложила его на голову аптикаря, а лїсничий перевісив ему через плече обрус. Коли старий Турнбель повернув на терасу, приступив до него Том і подав ему лист. На куверті листу, що надійшов почтою була крім адреси до старого Турнбеля ще дописка: Сейчас отворити!

Перечитавши лист господар поблїд. Відтак повів оком по гостях, при чім кождого з них немов прошибав своїм поглядом. Єго неспокійні очи і грізно зморщене чоло звернуло на себе загальну увагу. Бурмістрова шепнула свому сусїдови:

— Пане лїсничий, менї страшно. Той лист...

— Я вам казав — відповів лїсничий — то від тайного писаря, що доносить о всїх бесїдах господареви.

— Боже! Щож я буду дїяти?

— Га, побачимо.

Але в дїйстности містив лист таке:

„Пане Турнбель! Ви плекаєте змию при грудях! Ваш замок, то печера розбишак. Ваш братанич, Роберт Турнбель, єсть анархістом. Стоїть в щоденній звязи з анархістом Фінком і в дуже тїсній звязи з одною анархісткою, котрої імени не потребую виявляти. Чи вам то нїколи не впало, що ваш братанич заєдно замикає ся в своїх комнатах? Отворіть насильно его мешканє, як буде замкнене. Найдете добре устроєну робітню до злочинних цїлий, склад бомб і динаміту. Незвістний“.

Лиш один аптикар, що як сказано був вже підпитий, не замітив зміни в господари. Він заганяючись приступив до старого і вилепетав:

— Нехай жиє замок здоровля! Чоловіче не горди ся твоєю фризурою!

Господар страшно на него подивив ся і сказав:

— Я плекав змию на моїх грудях!

— Мене пізнали! — заверещала панї бурмістрова і напів зімлїла упала в рамена лїсничого.

Так скінчило ся торжество.

Безіменний лист був дїлом обидженого Валериєю і заздрістного на Роберта Турнбеля лїкаря Фарренкампа. Гадка представити молодого Анґлїйця анархістом не зродила ся навіть цїлком в голові мстивого лїкаря, лише вя-

Відень 18 вересня. Вчера відбула ся кількогодинна рада міністрів, під проводом президента міністрів др. Кербера.

Льондон 18 вересня. На вчерашній раді кабінетній в Бальмораль підписала королева оповіщене, після котрого парлямент з днем 25 вересня розвязує ся а новий парлямент скликує ся на 1 падолиста.

Петербург 18 вересня. Як доносить „Новое Время", уступлять росийскі войска в найблизшім часі з Пекіну. Росийский посол Гірс буде мешкати в Тієнтсіні, а на случай потреби буде доіздити до Пекіну.

Переписка зі всіми і для всіх.

Просимо не присилати ані марок листових ані карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаемо нікому.

Оповістки.

— Потребую зараз чесного і працьовитого челядника ковальского за відповідним винагородженем. — Зголосити ся належить до Григорія Бунія, майстра ковальского в Надвірній.

— Продаю мід лісовий курацийний по 3 зр. 30 кр. за 5 кільо франко. Мід на корм для пчіл по 3 зр. 20 кр. з власної пасіки. Корінсвич, емеритов. учитель в Іванчанах.

— Хто хоче займати ся домашним кравецтвом, може дістати паперові форми до прикраваня у І. Михайловича в Горожанці, почта в місци, потребуе подати лиш міру грубости в грудех (зміряти попід пахи).

— Кілька рочників „Посланника", „Нар. Часописи", „Бібліотеки для молодежи" (вид. проф. Насальского в Коломиї), книжочки „Просьвіти", „Общ Качковского", книжочки місийні, „Самоук німецкий", має на продаж І. Михайлович в Горожанці, почта в місци.

Знахорка: Чоловік, чи він мужчина дорослий, літ 35, чи молодший або старший, або й женщина, хропить в сні звичайно тогди, коли лежить горілиць і спить з отвертими устами. Тогди голосниці в горганці суть лиш слабо натагнені, задна часть язика есть піднесена, а спичий, віддихаючи, порушае голосниці взад і вгору, а они дрожать і видають голос, котрий називаемо хропінем. Хропінє проявляе ся найчастійше у людий грубих і флеґматичного темпераменту, а то длятого, що у них мязи (мушкули) суть дуже ліниві, а великі груди потребують більшого віддиху. Люди такі хропять найчастійше тогди, коли наїдять ся добре на вечеру і ляжуть зараз спати. З того показуе ся зараз, що робити, щоби не хропіти: не лежати горілиць, лиш на бік, а тогди уста суть замкнені; не їсти богато на вечеру і взагалі жити дієтетично, не лягати спати зараз по вечери, взглядно вечеряти завчасу, щоби бодай аж в дві години по вечери можна лягати спати. Коли хто хропить, то треба его збудити і сказати, щоби обернув ся на бік, взглядно обернути его. — **Читателї „Часописи" в Кр.:** Ви маєте на думці очевидно фантову льотерию на дохід товариства дяків. Тягнене льосів тої льотерії ще не відбуло ся, бо ще збирають ся фанти. Як-раз тепер з надісланих доси фантів устроено виставу. Коли відбуде ся тягнене, се оголосять всі рускі часописи і подадуть мабуть також лісту витягнених льосів. То зробимо і ми а Ви тогди довідаете ся, чи Ваші льоси витягнені чи ні. — **Цікавий:** 1) Відповідь на перше питане дамо, скоро лиш розвідаемо; доси не мали ми часу. — 2) Податок особисто-доходовий надає право вибору як до сойму так і до ради державної, а коли хто може вибирати і бути вибраним до сойму і до ради державної, то може бути вибраним і вибирати до ради громадскої і до рад повітових. — 3) Право пропінацийне устане на повнім викупнї, а тогди — річ проста — не буде пропінациї і пропінаторів. Горівку буде міг робити і продавати той, хто буде мати по то концесию. — 4) Хто позістає в слїдстві о злочин крадежи, обманьства і т. п. тратить право вибору на час слїдства. — 5) Спори о уживане добра громадского рішає після ореченя Трибуналу адміністрацийного з дня 11 грудня 1876 ч. 419 (ґрунти громадскі) і з дня 11 лютого 1880 (пасовиска і ліси) автономічна власть адміністрацийна (Рада повітова, в другій інстанції Видїл краєвий) а не суди. — Право користаня з добра громадского привязане, о скілько то виходить з постанов закона громадского, не до ґрунту або домашного господарства, але до приналежности до громади. — 6) Коли „Руское Слово" і „Свобода" перестануть спорити о „фонетику"? — Найпевнійше тогди, коли одна з тих ґазет або й обі разом перестануть виходити. **Ч. 32:** 1) Оводруки занечищені мухами можна очистити осторожним змиванем переваренок і вистудженою водою за помочию губки або чистої вати, причім губка або вата (або й чистий грубий льняний платок) повинні бути лиш вогкі. Змивати треба осторожно. — 2) Закрашену вовняну материю обіляну оливою, можна очистити слідуючою тинктурою: 30 ґрамів чистого 96-прц. спірітусу, 5 ґр. сальмякового спірітусу, 5 ґр. берґамотового і 5 ґр. цитриневого олію. Скоро та мішанина очистить ея, напускає ся нею пляму і витирає ся чистою бібулою. Але насамперед треба спробовати, чи краска не пускає; в такім случаю треба мішанину розпустити водою. — 3) О волос, а були би-сте на Ваш льос Josziv виграли 4 Корони; витягнене льос серия 3360 ч. 27. Прочі не витягнені. — **Николай Гр.:** Чи вино червоне закрашене, можна розпізнати слідуючим дуже простим способом: Мачае ся кусник хліба у вині а відтак кладе ся у воду. Скоро вино закрашене, то і вода зараз від него борзо закрасить ся; червона краска правдивого вина розпускає ся лиш дуже поволи у воді. Найчастійше красять вино цьвітом з чорної мальви соком з бузинових ягід або соком з афин. Иньший спосіб крашеня був би шкідливий здоровлю. — **Ріпа:** Невитягнений ані один.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора Кирила Кахникевича, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

За редакцию відповідає Адам Кроховецкий

зало ся з міскою сплетнею з давнїйших часів, після котрої нові мешканці замку мали бути росийскими ніґілістами і мали виробляти бомби на росийского царя, а лише про око говорили, що мешкають там виключно для здоровля малого хлопця. Властною гадкою Фарренкампа було хиба те, що він як раз тим ніґілізмом страшив того чоловіка, котрий якийсь час уходив в очах Ліндеґців за ніґіліста і наповняв їх страхом. Ту поголоску вже давно в місті забули і як раз др. Фарренкамп підчас своїх лікарских візит на замку мав найліпшу нагоду пересьвідчити ся, що Турнбель мав дуже консервативні погляди в політиці, ба навіть був аж надто мирний чоловік і нічого так не бояв ся як якого непорозуміня з поліциєю. А бомби і динаміт під одним дахом з Вілем, то мусів бути найбільший страх для такого чоловіка як стрий Турнбель. То средство удало ся дрови Фарренкампови знаменито. Що найбільше скажений пес міг би бути гіршим, але так далеко не сягала уява Фарренкампа; на таку гадку міг лиш братанич Турнбеля попасти. Коби так був о тім знав Фарренкамп, був би не потребував видумувати аж бомб і динаміту. Але і так средств було аж надто досить для батька Турнбеля. В его честь мусимо сказати, що він не вірив безусловно доносчикови, але що справді замічував часом на Роберті якусь боязливість і бачив як він двері від своїх комнат замикав із середини, то підозріне кинене на него, найшло у стрия дуже податний грунт. Але найуспішнійше з всього лікар написав, була згадка о фабрикациї мила, бо Турнбель того чоловіка, котрий назвав его дурнем, ненавидів з щирого серця. А кождому, кого ненавидить ся приписує ся всьо найгірше. Але і справа Фінка не була Фарренкампом умисне видумана тільки случайна, бо лікар цілком не знав, що Фінк обидив господаря при обіді. Він втягнув Фінка лише для того, щоби Турнбель заборонив мешканцям замку, особливо Робертови, всяких зносин з фабрикою мила.

Ніч по бенкеті перевів Турнбель безсонно. З десять разів перечитував страшне письмо, умів его вже на память. Вправді він ніколи не замітив, аби его братанич дуже горячив ся в політичних справах, але Роберт мiг в Цюриху, де учив ся, попасти в зле товариство, бо там перебуває богато Росиян. Чиж Том не усьміхав ся, коли він дав ему приказ купити пороху до армати на вчера пополудни? Без сумніву, той усьміх говорив: „Коби ти знав, старий дурню, кілько пороху має твій братанич. Отже що хвиля наслухував старий, чи не чути чого там де мешкав Роберт; як легко могло там прийти до вибуху, а тоді цілий замок разом з Вілем вилетів би у воздух. Найбільше мучило его місце в листі, де говорило ся о анархістці. Его братанич мав стояти в найтіснійшій звязи з анархісткою! Як то можливе, коли та женщина не мешкала на замку? Перечислив всі женщини в домі. Панна Роґґенгавзен? Беттіна Феррарі, мамка? „Всьо можливе, коли одно можливе, то одно, що Роберт такий підлий!" Так закінчив стрий Турнбель свої роздумуваня.

(Дальше буде.)

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юпоши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює їй практичну хосенність стверджєної вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозї.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безперервного постійного забезпеченя сотрудництванашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-А MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Маційовского), Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Л[illegible]ого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта	**Севера**
повість н. з.:	повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....	**Леґенда.**

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:		В Галичині з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.	Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.	Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.	Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА І ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарнї і контори письм.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).